

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ivo Pospíšila, soudkyně Lenky Kaniové a soudce Michala Bobka v právní věci žalobkyně: **Dao Thi Thanh**, zastoupena Mgr. Markem Eichlerem, advokátem se sídlem Nekázanka 888/20, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 10. 2024, č. j. MV-127939-4/SO-2024, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 20. 1. 2025, č. j. 64 A 13/2024 - 52,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, prvostupňovým rozhodnutím zrušilo platnost povolení k trvalému pobytu žalobkyně na území České republiky, neboť žalobkyně pobývala mimo území ČR nepřetržitě po dobu delší než 6 let [§ 77 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“)], a stanovilo jí lhůtu 60 dnů od právní moci napadeného rozhodnutí pro vycestování z území ČR (§ 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců). Proti tomuto rozhodnutí se žalobkyně bránila odvoláním, které žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla.

[2] Žalobkyně se proto obrátila na krajský soud, který její žalobu taktéž zamítl. Dospěl k závěru, že zákon neponechává na správním uvážení, zda povolení k trvalému pobytu v případě splnění zákonných podmínek zrušit či nikoli. Správní orgány tak nemohly zkoumat ani důvody, pro které žalobkyně na území ČR nepobývala. Jelikož bylo ve správním řízení nesporné, že žalobkyně od roku 2007 do roku 2022 pobývala mimo území ČR a že má v úmyslu v ČR setrvat, neshledal krajský soud pochybení

ani v neprovedení výsledku bratrance žalobkyně, jehož výpověď měla tyto skutečnosti prokázat. Krajský soud dále zkoumal, zda napadené rozhodnutí představuje nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobkyně, a dospěl k závěru, že nikoli. Žalobkyně má rodinné vazby v zemi původu (manžel, dcera a matka žalobkyně žijí ve Vietnamu), neboť v ní od roku 2007 strávila nepoměrně více času (14 let), než po opětovném návratu do České republiky (téměř tři roky). Řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu přitom bylo zahájeno rok a čtvrt po jejím návratu, od okamžiku zahájení řízení si tedy žalobkyně musela být vědoma své nejisté pobytové situace. Okolnosti, které měly podle žalobkyně svědčit o její integraci, spadají až do tohoto období. Tvrzené dopady rozhodnutí na vazby žalobkyně na území ČR odpovídají zcela obvyklým důsledkům ukončení pobytu v jiných případech.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[3] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností. V ní navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[4] Stěžovatelka zopakovala, že důvody, pro které se nemohla vrátit zpět do České republiky, bylo těhotenství a početí dcery, vážná nemoc matky a ztráta cestovního dokladu. Tyto důvody je podle ní potřeba zkoumat.

[5] Za zásadní považuje dobu, po kterou opět na území České republiky pobývá, vytvořila si zde fungující zázemí, podniká, uhrazuje pohledávky vůči zdravotní pojišťovně a čeká na udělení víz pro členy své rodiny. Správnímu orgánu nic nebránilo zahájit správní řízení dříve, po tak dlouhé době by mělo dojít k „promlčení“, neboť úmyslem zákonodárce bylo rušit povolení k trvalému pobytu pouze těm osobám, které zde nežijí a nevyvíjí žádnou ekonomickou aktivitu. Nucený návrat by byl pro stěžovatelku zničující a nutně by byl již trvalý. Krajský soud se nadto nijak nevypořádal s rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem, na který stěžovatelka v žalobě odkazovala.

[6] Žalovaná se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnila s odůvodněním napadeného rozsudku a navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[7] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Kasační stížnost je přípustná a byla podána v zákonné lhůtě. Jedná se však o věc, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, a v souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. je proto nejprve nutné posoudit, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního kasační soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS., v němž vymezil podmínky, za kterých je kasační stížnost přijatelná. O přijatelnou kasační stížnost se dle citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně;

pokračování

(3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Ve věci stěžovatelky však tyto podmínky naplněny nejsou.

[8] Soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku, která měla spočívat v tom, že se krajský soud nevyjádřil k rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, na nějž stěžovatelka v žalobě odkázala. Podle ustálené judikatury kasačního soudu postačí, pokud soud vypořádá všechny nosné námitky žalobce, a to alespoň implicitně – viz např. rozsudek ze dne 27. 5. 2015, č. j. 6 As 152/2014 - 78, bod 23. Úkolem soudu je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. např. rozsudek ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19). Podstatné tedy je, aby se soud ve svém rozhodnutí zabýval všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. např. rozsudek ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 - 33, či rovněž nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08). Těmto požadavkům krajský soud dostal. Přesvědčivě vysvětlil, proč se v případě stěžovatelky nejednalo o nepřiměřený zásah do jejího rodinného a soukromého života, přičemž je z tohoto závěru patrné, proč krajský soud k předloženému rozsudku nepřihlížel. Napadený rozsudek je proto přezkoumatelný.

[9] Nejvyšší správní soud se k výkladu § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců již dříve vyjádřil a dospěl k závěru, že v případě naplnění podmínek tohoto ustanovení nezbyvá správnímu orgánu než zrušit platnost povolení k trvalému pobytu bez toho, aby zkoumal důvody, které nepřítomnost cizince na území zapříčinily (srov. např. rozsudek NSS ze dne 5. 3. 2020, č. j. 7 Azs 7/2020 - 22, bod 12).

[10] Přiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života se pak Nejvyšší správní soud zabýval již v řadě svých rozhodnutí (např. v rozsudku ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 - 45, ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 39/2015 - 35, či ze dne 9. 1. 2023, č. j. 5 Azs 78/2021 - 49). Napadený rozsudek se od této ustálené judikatury nijak neodchýlil. Pokud jde o posouzení zásahu konkrétně v řízení podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, Nejvyšší správní soud již ostatně vyslovil, že podmínky tohoto ustanovení „jsou nastaveny tak, že zrušením platnosti povolení k trvalému pobytu z tohoto zákonného důvodu v naprosté většině případů nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života, a ani k porušení článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019 - 39, č. 3990/2020 Sb. NSS, bod 15). V obecné rovině lze totiž předpokládat, že soustavný a dlouhodobý (více než 6 let trvající) pobyt cizince mimo ČR zpřetrhá vazby k ČR (viz rozsudek ze dne 9. 3. 2017, č. j. 7 Azs 338/2016 - 39, bod 16).

[11] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že se krajský soud nijak neodchýlil od judikatury kasačního soudu a nedopustil se ani hrubého pochybení při výkladu hmotného či procesního práva. Kasační stížnost proto soud odmítl jako nepřijatelnou ve smyslu § 104a s. ř. s.

[12] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Soud o nákladech nerozhodoval podle § 60 odst. 3 s. ř. s., přestože kasační stížnost odmítl, a to s ohledem na závěry usnesení

rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, č. 4170/2021 Sb. NSS (srov. obdobně usnesení č. j. 9 As 83/2021 - 28). Stěžovatelka v řízení nebyla úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. dubna 2025

Ivo Pospíšil
předseda senátu